

Afrekening

Voldoening. Ik zie wat mijn woede zojuist heeft aangericht en kan dit gevoel van in mijn ogen juiste rechtvaardigheid maar niet onderdrukken.

Wie Mauro is geweest, wat zijn verleden is, hoe hij tot zijn misdaden is gedreven: het zijn vragen die door mijn hoofd spoken, maar ze maken al snel plaats voor andere gedachtes die zich meer met mijn eigen welzijn bezighouden.

Waar moet ik het lichaam dumpen? Zal ik het gewoon laten liggen en de benen nemen, mezelf voornemend dat er niemand wat heeft gezien? Mensen zullen zich niet snel hierheen begeven; deze buurt is niet de meest aantrekkelijke van de stad. Zelfs politieagenten wagen zich hier liever niet, tenzij ze gesteund worden door een legertje tot aan de tanden bewapende ME-troepen.

De grond rondom hem vult zich met bloed dat nu langzaam naar een waterplas begint te stromen, een overblijfsel van de storm van vanavond. Ik kijk steeds zenuwachtiger om me heen en stel mezelf al voor dat mensen de politie al gebeld hebben. Een rilling trekt door mijn rug tot aan de rand van mijn nek. Doe eens normaal idioot, je hebt het tot je eigen verbazing zelfs zeer professioneel aangepakt. Voor een eerste keer ging het al boven verwachting, en het was bovendien gewoon nodig. Hij verdiende niet beter. Dat ik vervolgens degene ben geweest die zijn levensdraad doorknipte zal mij eigenlijk om het even zijn. Het zou anders wel een dezer dagen door iemand gebeurd zijn. Een boze woekerbaas, een vechtploegje, aangesteld door de zoveelste teleurgestelde onderwereldfiguur, een toevallig passerende bus, bestuurd door een chauffeur met slaapgebrek; het maakt al niet meer uit.

Wat mij verbaast is de koelheid waarin ik mezelf heb ondergedompeld, de berekenende blik die ik in mezelf zie in de reflectie van de inmiddels steeds roder wordende waterplas. Hoe heb ik dit toch gekund? Ik wist wel dat ik tot deze zaken in staat was, iets wat mijn wenkbrauwen al deden fronsen aangezien ik maar één vechtpartij heb meegemaakt. Hoe kan het dan dat ik met een paar simpele bewegingen deze man die ongeveer een kop groter is dan ik, en naar zijn verschijning kijkend toch ook iemand is die wel voor zichzelf kan zorgen, zijn leven heb afgenomen?

Maar goed, genoeg gepeinsd en gedagdroomd. Een stem in mij zegt dat ik mijn sporen moet uitwissen en een zak over hem heen moet leggen. De regen zal de rest doen hoop ik. Hij is een bekend persoon, maar niet geliefd. Misschien dat dit wel in mijn voordeel kan werken. Mensen zullen hem liever kwijt zijn dan rijk en er zijn al heel wat kandidaten die graag in mijn schoenen zouden staan op dit moment.

Ik heb het alleen niet gedaan vanwege zijn manier van leven, hoe hij andere mensen het leven zuur maakte, zich verrijkte ten koste van onschuldige mensen, of zelfs de grootste afgunst wekte vanwege zijn overdonderende succes in de zakenwereld. Ik deed het voor haar. Omdat hij haar had beschimpt. Dat was alles. Geen ontroerende verhalen waarin families worden gered en mensen weer hun oude leven kunnen oppakken vanwege een nobele daad; het zal me om het even zijn. Had hij zijn irritante bek maar moeten houden, dan had ik niks gedaan. Zoals gewoonlijk zou ik dan alles van me af laten glijden, aanhoren hoe hij en zijn vrouw toch zo'n leuk en gek stel waren, zo prettig gestoord ook, haha ja, blijven lachen, de avond uitzitten en realiseren dat ik in mijn leven heel wat verkeerde bochten in mijn levensweg heb gemaakt, puur om mijn veilige leventje in stand te houden.

Maar nu niet meer.

Zij heeft me laten inzien wat het is om weer mezelf te zijn en beter te zijn dan ik eigenlijk dacht dat ik in staat was. Zij, een ordinaire hoer. Zij, een klein overblijfsel van een kortstondige ontsnapping naar een andere realiteit die mij heeft gevormd en mij weer heel heeft gemaakt. Het feit dat ik, om heel te zijn, mezelf zo heb laten lijden neem ik voor kennisgeving aan. Ik leef en zal dit gevoel, hoe kortstondig dan ook, blijven koesteren tot het einde van mijn dagen.

Ik kijk nog eenmaal naar mijn reflectie in de plas en ik zie een tot dan toe slapende man, diep gebrainwasht, ver weg van zijn dromen, van zijn kunnen; een onopvallende kantoorbediende, een volgens mijn ex-vriendin potentiële ideale echtgenoot, een droogkloot. Noem het maar op. Ik was het. Om mensen tevreden te houden. Om mezelf een spiegel voor te houden dat het uiteindelijk niet anders kon.

Maar nu niet meer. Dankzij haar, dankzij jou, ben ik ontwaakt. Jij, lieve lieve dondersteen. Jij, de druppel die de rots heeft laten barsten. En deze zal in zijn laatste tocht naar beneden nog eenmaal de bergen laten trillen.

Godver. Kutdromen. Hou er nou eens mee op. Je ziet niet meer wat er om je heen gebeurt idioot. Straks staan ze al bij jou met getrokken pistolen binnen een meter van je vandaan en sta ik hier nog met mijn dromerige kop aan een of andere potentiële ik als superheld te denken. Nee, zonder dromen ben ik nergens. Ik pak hem vast en doe een vuilniszak over hem heen. Ik neem hem mee naar het water en gooi hem erin. Geen sporen meer. Getoeter. Auto's zijn in de buurt. De eerste sirenes neem ik zeer vaag in een nog onzichtbare horizon waar, snellend naar een andere plaats in deze achterbuurt waar ongetwijfeld ook een misdaad is gepleegd. Ik neem elk detail van de plek in mijn gedachten op. De steeg is lang en smal, regendruppels sijpelen

nog van de verroeste dak aflaten op de natte grond. Het ruikt er muf, hoewel mijn doorgeregende kleren daar ook een bijdrage aan leveren. Het lijkt een beetje op een computerspel dat ik een tijd geleden heb gespeeld: een donkere wereld die alleen bestond uit straten, kleine steegjes, het geluid van regen en stoom die uit verscheidene stoompijpen het luchtruim vond. Hier en daar liggen nog versleten kledingstukken, waarschijnlijk van zwervers afkomstig die zo goed en kwaad als het kon een slaapplek zochten voor de nacht.

Geen tijd. Ga weg! Ga weg! Verlaat die plek! Ik word gek van mezelf. Wat wordt het nou? Ik sta op en trek mezelf terug naar de donkere plekken in de stad, het lijkt achterlatend in zijn pose terwijl het langzaam door de deining wordt meegenomen. Laat ook maar. Binnenkort ben ik hier toch weg. Lul, het is maar beter dat je dood bent. Want hoe langer jij leefde, hoe meer ik aan het doodgaan was.

Drijfmat kom ik bij het motel aangereden. Het is een stuk rijden geweest, maar ik wil niet in de buurt zijn van mijn oude huis, mijn ex, mijn oude leven. Ik parkeer de auto haastig maar het zal niet uitmaken voor een andere reiziger die hier zijn roes komt uitslapen, of misschien wel onderweg is naar een wat meer verheffend doel. De zaken lopen waarschijnlijk niet bijzonder goed als ik de lege parkeerplaats als graadmeter moet nemen. Zal er vast nog wel een kamer vrij zijn. Prima, zo wil ik het ook wel. Nu zou ik het moeilijk vinden om te parkeren op een drukke parkeerplaats, en iemand recht in de ogen te kijken terwijl hij observeert hoe je de auto achteruit inparkeert, hopend op een kleine stuurfout waardoor zijn avond niet meer stuk kan. Iemand die misschien nu langskomt, juist op het moment dat ik totale leegte om me heen wil. Het zal niet voor het eerst zijn dat juist dan mensen je kant opkomen als je het niet wilt. Die

zouden nog zeker kennismaken met de woede, gecombineerd met de adrenaline die door mijn lichaam raast.

De gedachten van trots en schuld vechten in mijn hoofd over welke van de twee mijn avond gaat beheersen. Laat ook maar; een goede borrel zal wel genoeg zijn om alles te verdoven. Of zal ik gewoon mijn spullen pakken en meteen weggaan? Het idee dat iemand hem nu al zou vinden maakt me zenuwachtig, maar ik voel me te moe om nog enige actie te ondernemen. Het hele gebeuren, inclusief alles wat eraan voorafgegaan is, heeft mijn krachten leeggezogen. Nee, doe wat Ray altijd heeft gezegd:

“Beter vroeg naar bed en vroeg uit de veren. Daar heb je meer aan dan pas om 02.00 uur te gaan slapen.”

Pff, en ik altijd maar denken dat je meneer de betweter de eerste was. Jij bent degene geweest naar wie ik had moeten luisteren, Ray. Als je hier was zou je het waarschijnlijk niet zeggen, want zo ben je niet. Een blik, even je hoofd schudden en een kleine lach, dat is meer dan genoeg om me weer 5 jaar oud te doen voelen. Ik zal voortaan naar je luisteren Ray, alhoewel dat waarschijnlijk weer een van mijn vele loze beloftes zal blijken te zijn. Want de kans dat ik jou ooit weer zie is na vanavond flink afgenomen. Maar je kent mij beter dan wie ook en ik jou, en ik weet dat je het mij uiteindelijk niet kwalijk zult nemen.

De vraag die al brandde in mijn hoofd sinds het moment dat Hij zijn laatste adem uitblies begint weer op te spelen. Hoe is het zover gekomen? Kan ik, als mijn gedachten teruggaan in de tijd, een moment uitkiezen waarop ik dit alles heb kunnen voorkomen? Een tweesprong in de weg, waarbij ik de verkeerde route gekozen heb, om vervolgens alleen maar te zoeken naar een weg terug? Of gaat het nog dieper: had ik veel langer de tijd gehad als ik niet Lianne had ontmoet, niet voor een tweede date had gevraagd, niet mee had genomen naar mijn ouders? Dan had

ik Hem ook niet ontmoet. Of zou ik alsnog via een of ander hoger doel met hem in aanraking zijn gekomen?

Terwijl ik met een lege blik naar mezelf kijk in het raam, bedenk ik me dat er meerdere momenten zijn geweest waarop ik al lang en breed vaarwel kon zeggen tegen het door mij zo vaak vervloekte leven. Slappe lul ben je ook; juist op die momenten dat je je rug recht moest houden bleek je een onzeker en bang mannetje te zijn. Ik krijg een rilling door me heen op het moment dat ik besef dat het niet zo heeft hoeven lopen. Maar kon ik ook wel anders doen? Had ik het, als ik een tweede kans had gekregen om terug te gaan in de tijd, wel aangedurfd om eerder uit het bootje te stappen? Het had me heel wat lastige avonden en ongemakkelijke stiltes bespaard. Maar toch, de keuzes die ik heb gedaan maken mij tot wat ik ben, en hebben geleid tot wat ik deze avond heb gedaan. Dat is wat telt. De man wordt niet gedefinieerd door zijn vaardigheden, maar door zijn keuzes in het leven. Ik weet niet meer van wie deze zin is maar het had niet treffender op mij kunnen slaan. Ik betrap mezelf op een glimlach; jammer, als het andersom was zou het er nu veel florissanter voor mij uitzien.

“Je moet accepteren hoe het leven is.”

Godverdomme, weer Ray in mijn kop. Maar je hebt gelijk Ray. Gedane zaken nemen geen keer en de mogelijkheid dat ik het anders had kunnen doen, verdwijnt net zo snel uit mijn gedachten als hij gekomen is. Het is zoals het is. Life is a bitch, so suck it up. Ga door met leven, want dat is wel waarmee ik eindelijk begonnen ben.

“Pardon meneer, maar mag ik iets vragen...”

Ik word ineens wakker en spreid mijn ogen breed open. Ik sta nog steeds op de parkeerplaats. Lekker gedaan jongen, weer aan het dagdromen geslagen. Ik draai me om en zie een door het donker vaag uitziende man voor mij staan, een paraplu fier

boven zich uitstekend. Zie je wel, maakt niet uit hoe laat het is, of waar dan ook, word je toch weer aangesproken. Maar het is een geluk bij een ongeluk dat ik midden in de regen voor hem sta want ik zweet me een ongeluk van de zenuwen. Zo valt het tenminste niet op met de spetters op mijn gezicht. Ik bekijk hem eerst een seconde en bedenk me of hij iets verdachts aan me ziet. Shit, antwoord gewoon.

“Natuurlijk.”

Het komt op een goede manier over. Ik lach nog een beetje om hem op zijn gemak te stellen en daarmee ook mezelf.

“Nou ik kom uit Utrecht en ik heb helaas geen geld om terug te kunnen. Ziet u, kunt u me misschien wat geld geven, ja maakt niet uit, want anders moet ik noodgedwongen buiten slapen, want de vriend waar ik was heeft geen plek meer en moest weg en ik kon niet bij hem blijven, dus ja, heeft u misschien wat...”

Ik besef nog niet ten volle wat hij zegt. Hij ziet er in principe netjes uit, geen zwerverstype. Ik kijk hem steeds langer aan. Het ongemakkelijke gevoel dat ik vroeger zou hebben als iemand op dit tijdstip mij om geld zou vragen is er niet meer. Pak hem dan, gekke psychoot die je bent, doe wat je denkt! De man blijft intussen gefixeerd in mijn ogen kijken, bewegingloos.

“Sorry, nee.”

“Ach meneer, heeft u echt niks, ziet u, ik kan nergens heen en...”

“Het spijt me, maar nee.”

Wegwezen daar. Ik brabbel nog iets van ‘fijne avond’ en ga snel weg. Het heeft ook geen zin om het lot te tartten.

Ik sta voor de ingang van het motel. Deur dicht. Er lijkt nog beweging te komen uit een kamer vlakbij de receptie. Ik klop in de hoop dat ze mij nog binnenlaten.

Een jong en zeer aantrekkelijk vrouwtje komt mijn kant op, een wat angstige blik in haar ogen. Die zal vast wel het een en ander meegemaakt hebben op dit soort tijdstippen, met de ene gek na

de andere die voor haar deur gekke bekken trekt. Haha, ja, dat zegt iemand die zojuist iemand heeft vermoord. Ik ben misschien wel de ergste van het soort mannen die zij verfoeit. Gelukkig zien vrouwen mij als een aantrekkelijke man, een beetje een schavuit. Dat heeft altijd geholpen om mijn werkelijke gedachten niet te laten zien. Vrouwen lijken zich daar vaak op stuk te staren, maar worden dan weer afgeleid door een ontwapenende glimlach van mijn kant. Ook een van de voordelen geweest van het “nieuwe” leven waar ik sinds kort in ben gestapt. Het heeft me qua vrouwelijke aandacht alleen maar meer kennis over hen en over mezelf opgeleverd.

Zo ook bij deze vrouw. We kijken elkaar kortstondig aan, en ik lach een beetje ongemakkelijk naar haar en dan naar boven, kijkend naar de steeds erger wordende storm die zich boven mij uitleeft. Ze begrijpt de hint en komt dan met een snellere tred naar de deur.

“Goedenavond.”

“Goedenavond mevrouw, ik weet dat het een laat tijdstip is, maar heeft u nog een kamer vrij? Ik zou naar een vriend gaan, maar de reis heeft uiteindelijk langer geduurd dan gedacht..”

Ik voel me net de man die daarnet naar mij kwam om geld die ook een lulverhaal ophing tegen iemand die daar waarschijnlijk al lang doorheen prikte. Laten we hopen dat ze niet reageert zoals ik deed.

“Voor één nacht?”

Ik knik en hoop dat ze me snel doorlaat.

“125 euro.”

Vuile verplichtster. Dat kan je wel: mannen geld afhandig maken. Jullie hebben daar een gen voor zeker, om je hoofd boven water te houden in deze door mannen bestuurde samenleving.

Niet zeuren! Ze biedt je in ieder geval een dak boven je hoofd.

“Accepteer je cash?”

Ze lacht en neemt het geld aan. Heb je het toch maar weer geregeld kerel, ik kom er wel.

Nu proberen te gaan slapen. De kamer die ze voor me heeft is vrij klein. Er is alleen een klein bovenraam dat nog wat maanlicht naar binnen laat. Er staat een bed, that's it. Oplichtster, 125 euro voor zo'n hok, maar ik moet wel, anders heb ik geen dak boven mijn hoofd. Ik kijk haar aan met een wat norske blik.

“De wc en douche zijn in de gang. Die zijn voor iedereen hier. Het ontbijt is van zeven tot tien uur. Als u wilt ontbijten kan ik dat ook met de prijs verrekenen.”

Ik kijk haar nog een keer aan. Ik zie een triomfantelijke blik in haar ogen. Een door de regen doorweekte klant die midden in de nacht voor de deur staat nog wat geld extra uitkloppen. Kijk, daar ben ik dus weer niet toe in staat. Maar ik hap toe. De honger die ik morgen zal voelen, zal het me anders kwalijk nemen.

“Ja, dat is goed mevrouw. En bedankt nogmaals.”

Ze probeert met een glimlach het gesprek af te sluiten, maar komt niet verder dan grimmig haar mondhoeken iets uit elkaar te doen. Kutwif, als jij eens wist waartoe ik in staat ben. Dan had je me zeker anders aangekeken.

Ik doe mijn ogen weer open, nog niet helemaal beseffend waar ik ben of wat er is gebeurd. Ik kijk op de klok: tien voor vijf 's morgens. De realiteit begint weer langzaam naar binnen te sijpelen.

Mauro.

Ik ben nu klaarwakker. Mijn zintuigen zijn extra verscherpt. Ik kijk om mij heen, probeer de schaduwen van elkaar te onderscheiden in de kamer. Ik luister naar de geluiden buiten op straat, het lijkt alsof de storm is gaan liggen. De wind hoor ik

nog wel. Het lijkt erop dat het deze dag weer net zo'n kloteweer wordt. Ik kan mezelf er niet toe aanzetten mijn ogen dicht te doen, mijn daden te overpeinzen en na te gaan: hoe is dit mij toch allemaal overkomen?